

Celostátní přehlídka
amatérského činoherního
a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

28. 6. 2025

Vykašlali jsme se na to, jestli to bude někoho zajímat

Příběh skupiny, která vznikla omylem. Ten vypráví autorská inscenace Divadla NOD a tvůrčího duu Natálie Strýčkové Preslové a Janka Lesáka. Kolik krabiček Kravíku bylo potřeba k tomu, aby vznikla The Legend of Lunetic?

Dostali jste se někdy blíž ke kořenům inscenace, myšleno geograficky? Hráli jste někdy blíže dějišti příběhu?

Natálie Strýčková Preslová: Ne, nejbliž jsme se dostali dnes. Už jsme se o tom ale pár let bavili.

Janek Lesák: Čekali jsme na to čtyři roky nebo jak dlouho. Takže díky za to.

Takže bylo v plánu, zahrát zde na severu?

JL: No, v plánu... Jezdíme tam, kde si nás pozvou. Takže to nejsou naše plány, to jsou cizí plány. Náš úkol je hrát doma v NODu. Když máme hrát venku, musí nám ten sen splnit někdo jiný.

Některé repliky, například o životních vyhlídkách, pokud člověk vyroste v devadesátkách v Mostě, na zdejšímu jevišti vyzněly jinak než na vaší domovské scéně. Nebáli jste se, jak tu bude představení přijato?

NSP: Asi trochu jo. Báli jsme se třeba, jak budou reagovat lidé, kteří znají odsud ty kluky osobně. Zároveň jsme se snažili, a to děláme vždycky, aby repliky, které na jevišti zaznívají, nevyzněly ofenzivně nebo urážlivě. My to opravdu myslíme tak, že to není urážka – ani těch kluků, ani Mostu, ani nikoho, kdo třeba vyrůstá na malém městě. Většina z nás není původem z Prahy. Je to spíš pocta, pocta určité generaci.

JL: Já jsem třeba vyrůstal v Chebu. Kdyby mi někdo říkal vtipy na vyrůstání v Chebu v devadesátkách, tak si stoupnu a plácám jako dement (smích). Spíš jsem si přesně říkal, jestli tu nebudou lidi, kteří je znají, jestli je třeba nezačnou nějak bránit.

A co přímo členové skupiny? Máte s nimi nějaký kontakt?

NSP: Minimální.

JL: Zkoušeli jsme to, ale nemají zájem. Ale my jsme hlavně chtěli vycházet z materiálů, které jsou o té době veřejně dostupné. Naším cílem nebylo udělat

investigativní dokument o skupině, ale spíš udělat dokument o nás. Co my jsme zažívali v devadesátkách, na čem jsme si užížděli. To, že nám z toho vyšlo hlavní téma Lunetiků, to bylo vlastně až sekundární. Původně jsme se víc hrabali v těch devadesátkách a pak jsme přišli na to, že Lunetic jsou takové lepidýlko, které to všechno spojuje a bez kterého devadesátky neodvyprávíš.

Dokonce existuje i první verze představení... My totiž zkusíme jinak než většina souborů. Uděláme jednu premiéru, na kterou pozveme jenom pár kámošů a nikdo jiný ji už nikdy neuvidí. Na základě povídání s nimi pak inscenaci ještě upravujeme, i třeba s několikaměsíčním odstupem. Pak inscenaci přetvoříme do varianty dvě, a tu potom hrajeme. V případě Lunetic byla první varianta o půl hodiny delší a tahle půlhodina byly v podstatě jenom věci z devadesátek. Chvíli jsme se rozhodovali, jestli máme škrtat Lunetiky, nebo devadesátky, nakonec zůstali Lunetic.

Připravovali jste tuhle inscenaci cíleně jako „kasovní trháč“?

NSP: Ne, to podle mě ani nejde. V autorském divadle to podle mě takhle ani nefunguje, taková sázka na jistotu. Takže o tom takhle vůbec nepřemýšlíme.

Rozhovor pokračuje na straně 8...

Rodiče mě do fotbalu nutili

Rozhovor s režisérem Janem Holcmanem

Máte rád fotbal?

Ani ne. V dětství mě rodiče do fotbalu nutili a tím se mi to zprotivilo. Pocházím totiž z fotbalové rodiny. Bratr byl profesionální fotbalista. Nakonec jsme se rozdělili, já šel cestou divadla, on sportu. Nemám k fotbalu vyloženě negativní vztah, ale nejsem jeho nadšený fanoušek.

A viděli už představení Šťovíku vaši fotbalová příbuzní nebo jiní fotbalisté?

Ano, třeba fotbalisté z Hvozdné, někteří mají dokonce profesionální zkušenost, a těm se to líbilo. Bavilo je sledovat rozhodčí, protože se s nimi potkávají na hřišti, ale ze šatny je vlastně neznají.

Jak se vlastně k vám do souboru hra dostala? Vybral jste ji vy?

Ne, kluci oslovili mě.

Co jste jim řekl? Jaká byla vaše první reakce?

Že ten text mě nebaví, ale že z toho něco uděláme.

Co vás vlastně na tom textu zaujalo? Hra Zoltána Egressyho se inscenuje poměrně často.

Atraktivní je určitě náhled do kabiny, kterou nikdo obvykle nevidí. To, jak se můžou tři chlapi chovat, když jsou zavření v jedné místnosti a najednou na ně působí něco, co vlastně neznáme. A proč si ji volí divadelníci? Možná proto, že mají tři volné chlapy v souboru a chtějí hrát.

Jste v anotaci uváděný jako host. Nejste členem divadla ve Hvozdné?

Ne, já jsem náplava. Ale v podstatě mě kluci oslovili, protože mám vystudovanou JAMU a občas hraju v

Městském divadle ve Zlíně. A tak kluci řekli, že jsem blízko a že spolu budeme něco dělat.

Je to tedy první věc, kterou jste s ochotníky z Hvozdné dělal. Už chystáte nějakou další spolupráci?

Ano, je to tak. A už něco chystáme. Mezitím se objevily dvě další věci, pohádka o pirátech a Osm žen, což je vynikající inscenace. Co dál chystáme zatím nechci prozrazovat.

Aha, Osm žen, zní to jako by členky souboru řekly: Hele, tak vy jste si teď udělali fotbal a je řada na nás.

Přesně tak. Povídaly, rok jste si dělali svoje, takže teď budeme doma s dětmi vy a my nastoupíme.

Jakou tradici vlastně má divadlo ve Hvozdné?

Více než stoletou. Pocházím z jižní Moravy a srovnávám to s tím, že tam má tradici živý folklór. A tady na Zlínsku folklór moc nežije, nicméně to nahrazuje divadlo. Divadlo já přirovnávám k folklóru, tradice zde je a funguje. A stejně tak se dědí z otce na syna.

A dědí?

Ano, kluci, kteří tu hrají už mají děti a ve Hvozdné teď vznikl i dramatický kroužek pro děti. Fotbalově řečeno už si vychováváme i dorost.

Co vás jako profesionála zaujalo na práci s amatéry?

Vytvořili jsme si čistě kamarádkou partu a práce byla pro mě výjimečná. Byla to moje první režie a učil jsem se já na klucích, kteří už toho mají za sebou spoustu.

Takže jste vděčný, že vám umožnili se na nich učit?

Ano, jsem rád že mi, opět fotbalově řečeno, umožnili trénink.

Poločas rozpadu!!!

Kroužek divadelních ochotníků z Hvozdné odehrál v první den, prvního Divadelního Pikniku v Mostě svou inscenaci hry maďarského dramatika Zoltána Egressyho *Šťovík, pečené brambory*. Tento maďarský básník, spisovatel a autor scénářů u nás „zdomácněl“ především přes výše uvedenou hru z fotbalového prostředí a potom také přes svou další hru *Portugálie*.

Příběh tří rozhodčích odehrávající se před ... během ... a po fotbalovém utkání je lákavou látkou, která díky zvolenému prostředí může nalákat do hlediště i jinou než klasickou divadelní klientelu. Přehledný děj, jednoduché situace a jasně nastavené přímočaré charaktery postav při pouhém čtení textu mohou nezávazně pobavit. A to je právě jedno z rizik při převádění takového typu textu na jeviště. Náhle nic není tak prosté, jak se zdá u pouhého čtení textu. Inscenování s sebou nese fatální potřebu konkrétní podoby naplnění situací, atmosféry a především charakterů všech tří postav předlohy. Přesto, že Egressyho text určitě nepatří mezi skvosty evropské komedie, tak má danou stavbu a strukturu. Jednoduchou, ale má. Rozepsaný anekdotický příběh tří charakterů: kariéristy Laciho, špinavého pokrytce Mejdla a smutně notorického Básníka. Všechny dohromady spojuje fotbal a sex (vztah) s imaginární promiskuitní ženou jménem Mariana. Základní dramatickou situací ... je pro Laciho životně důležitý zápas, který by ho mohl posunout k rozhodování utkání v rámci FIFA. U tohoto textu není důležitý děj, ale v zásadě jeho průběh. Mělo by nás bavit to, jak věci probíhají a to nejlépe tak, že k tomu bude docházet veskrze zábavně.

Bohužel, to se ale neděje. Upoceně deklamování replik prostě jakékoliv autenticity, napětí, načasování nebo pointy zabíjí jediný skutečný potenciál této už tak průměrné hry. Jak skvělé by bylo sledovat Laciho postavu v nastavení poručíka Rimmera tj. sebestředného, egomaniakálního a nesnesitelného hlavního rozhodčího, který je ale ve skutečnosti jen dalším zoufalcem z trojice maďarských rozhodčích. Je to on, kdo určuje „hru“ ... její průběh a konec konců i závěr. V záplavě monotónně plynoucích a odříkaných replik stejné hodnoty se ztrácí pravá podstata živé hry všech tří postav na jevišti. Ale divadlo, obzvláště to v žánru komedie se stejně jako fotbal nedá hrát jen jako! Vlastně dá, ale na obojí se fakt nedá koukat! A nezachrání to ani zvracení, ani obě nohy v jedné nohavici trenek, ani nemotorné choreografie.

Kouzlo „Okresního přeboru“ není ve zvolení tématu, ale v jeho zpracování, práci s dialogem, lidských typem (charakterem) v rámci dané situace. Potencionální zábavnost této komedie nemá jiný ventil, než výše uvedený. A záleží pouze na schopnostech a dovednostech všech herců a režiséra jako jejich leadera, zda se budeme smát jejich osudu tak, že se uvnitř sebe sama prosmějeme až k oné hořce smutné podstatě našeho vlastního bytí. Fotbalového pábení plného offsidů, faulů, šlapáků, žlutých i červených karet, ale i gólů a oslav vítězství.

Obávám se, že jsme ... na zkušebně mosteckého divadla ... přes jistě upřímnou snahu souboru ... viděli ve výsledku marný zápas s průměrnou hrou ... plný vlastních gólů. A je mi to líto!

Jaromír Hruška

Byla tam spousta červených karet, ale myslím si, že je dostávali ti nesprávně.

Karel z Vršovic

Mně se moc líbili herci i chemie mezi nimi. Myslím si, že pánové jsou opravdu skvělí. Jenom je podle mě špatný výběr titulu. Jednak právě pro ty pány a jednak mám velké pochybnosti o titulu samotném, kterému by možná ani škrtání a ani nějaké velkolepější nápady příliš nepomohly. Dle mého názoru celý problém Šťovíku tkví už v předloze.

Lukáš z Prahy

Vleklo se to, nemělo to žádný rytmus. Občas je třeba se zastavit, nechat diváka nadechnout. A pak zase pořádně šlápnout do pedálů. Takhle to bylo pomalé celou dobu a moc často jsem si v duchu říkal, tak už to sakra řekni a nenatahuj to. Což je škoda, protože herci jsou to opravdu moc šikovní, okouzující.

Martin z Jihlavy

Mám moc rád fotbal, Šťovík jsem viděl v rozdílných provedeních už několikrát, ať už od amatérů, tak od profesionálů. Ale až tady jsem si řekl, že být to ještě o deset minut delší, tak snad na fotbal zanevřu. A to by k tomu sportu bylo nespravedlivé. Talent herců by si zasloužil větší péči.

Fotbalový fanoušek

Strašné vedro a nedýchatelnost. A i proto to nebyl nějak příjemný zážitek.

Jana z Prahy

Chceme ukázat Most v jiném světle

Rozhovor s primátorem Mostu Markem Hrvolem

Hrál jste někdy divadlo?

Divadlo jsem nikdy nehrál, ale musím říct, že k němu mám poslední rok a půl úzký vztah, protože jsem se stal kromě primátora i jednatelem Městského divadla v Mostě (smích).

A co jiná kulturní činnost? Hrál jste v kapele nebo něco podobného? Nebo jste spíš sportovní typ?

Jsem spíš sportovní typ, ale velmi rád kulturní akce navštěvuji. Jsem nejspíš antitalent. Před dvěma lety jsem si poprvé v životě řekl, že se naučím na klavír a přihlásil jsem se do ZUŠky v Mostě. Chtěl jsem si to zkusit, a vydržel jsem u toho asi tři čtvrtě roku. Jsem netrpělivý a chci všechno vždycky hrozně rychle, a teď jsem s tím zatím přestal.

Říkáte, že jste divadlo nedělal, ale není ona politika taky trošku divadlo?

Řekl bych, že poslední dobu se především na celostátní úrovni ukazuje, že to je velké divadlo (smích). Často říkám, že to, co lidé vidí na veřejných zasedáních, trošku divadlo je a zákulisí je úplně jiné.

Divadelní Piknik se letos koná poprvé v Mostě. Co to pro město podle vás znamená?

Piknik je pro nás jednoznačně velká věc. Když jsme se přihlásili do toho výběrového řízení na pořadatele, avizovali jsme, že náš region Mostecka je dlouhodobě podceňovaný. A myslím, že už loni jsme olympijským festivalem, který se konal u jezera Most, ukázali, že jsme dostatečně sebevědomí region ukázat a že se za něj i přes spoustu předsudků, které o něm panují, nestydíme. Každá celorepubliková akce jako Piknik, která sem přitáhne lidi, kteří by do Mostu jinak nejeli, je pro nás strašně důležitá v propagaci města.

Piknik se nemá odehrávat jenom v divadle, je naplánována spousta akcí ve městě, divadelní tramvaj, různé doprovodné akce a podobně. Chcete tedy přitáhnout do divadla lidi z Mostu?

Jednoznačně ano. Chceme dvě věci. Jedna je propagovat divadlo víc u nás v regionu, protože stejně tak jako každé divadlo bojujeme s návštěvností. A druhá věc je to, co jsem říkal: ceníme si toho, že sem přijede spousta lidí z celé republiky a že neuvidí jenom Městské divadlo, ale také řadu zajímavých koutů u nás ve městě. Doufám, že budou mít čas Most poznat.

Most má pořád pověst spojenou s hornickou činností a průmyslem, ale když sem člověk přijede, nic takového tady nevidí.

Předsudky jsou obrovské. Když jedu po republice na jakékoli jednání, všichni si Most spojují s nepříznivými a s hornictvím, ale když sem potom přijedou, koukají. Za poslední desetiletí tu vzniklo extrémní množství zeleně nebo proběhla rekultivace jezera.

Stáváme se krajinou jezer a zajímavých míst a já věřím, že i diváci Pikniku poznají Most úplně z jiného pohledu.

Máte nějaký osobní tip, kam se máme jet na Mostec-ku podívat?

Poslední roky máme velký vztah k jezeru Most. Denodenně tam podle mě chodí skoro všichni občané našeho města, hodně lidí mi říká, že jim zvýšilo životní úroveň, protože tam pořádáme spousty akcí. Jedničkou je určitě jezero Most. Dalším zajímavým místem je naše dominanta, hrad Děvín, kde mimo máme i letní divadelní scénu.

Co se dá u jezera dělat?

V posledních letech se nám podařilo vybudovat tam dobrou infrastrukturu, jsou tam kvalitní občerstvení, jsou tam místa pro odpočinek, krásně jsme vysypali pláže, jsou tam mola, půjčovny vodních sportů... Je tam skutečně to dělat a v současném krásném počasí to myslím návštěvníci velmi ocení. Na konci července se u jezera bude konat největší drum'n'bassový festival na světě, který se k nám přestěhoval z Milovic. Čekáme až 25 tisíc návštěvníků, bude to pro Most další výzva.

A pod jezerem stále spí starý Most...

Ano, příběh jezera je zajímavý a pro místní je extrémně citlivý. Třeba moje babička mi pořád ukazuje, že tamhle, pod tou vodou, bydlela. Jsou to občas silné příběhy. Myslím si, že jsme s jezerem propojeni pupeční šňůrou jak z pohledu historie, ale zároveň i optikou současné doby. Jezero nám dává velkou možnost v tom, že může změnit pověst města a ukázat ho v jiném světle.

David Slížek

Budiž divadlo

Letos přivítal Most poprvé divadelní Piknik (sláva!) a i když tu probíhaly další divadelní přehlídky spoustu let (mrk, mrk, Pavle Skálo), a možná tu tedy nejste všichni úplně poprvé, lze předpokládat, že pro většinu z vás je to premiéra.

Pravděpodobně jste se byli akreditovat ve velkém, tedy Městském divadle, a asi se chystáte do Divadla Rozmanitostí, ale možná vás bude zajímat divadelní historie tohoto města, o které platí klíšé, že je pohnutá – ale podle mého je spíš naprosto šílená.

Mostečanům to už možná ani nepřijde, ale každý, kdo je tu poprvé, vstupuje do města, kterému není jednoduché porozumět...

Když vám zbyde chvilka času, vystoupejte na hrad Hněvín – nabídne se vám opravdu dechberoucí pohled do všech světových stran. Pohled do krajiny, která má sice jisté vizuální kouzlo, ale užitek najde spíš ve filmech depresivních než radostných.

Naším tématem ale pro několik následujících čísel tohoto zpravodaje budiž divadlo. Kvůli divadlu ostatně většina z vás přijela.

Začátek minulého století se nesl ve znamení zakládání spolků a rozvoje toho, čemu dnes říkáme občanská společnost. Ještě neexistoval český stát, a i tady, v Brůxu, jsme se nacházeli na území Rakouska-Uherska, a severní Čechy byly spíš německé než české.

Uf.

Spousta řečí – a divadlo nikde! Takže o tom, že Most si zaslouží reprezentativní divadelní budovu, rozhodla městská rada v květnu roku 1910 – a skoro vzápětí, v listopadu 1911, se začalo hrát.

Jak se tomuto projektu dařilo, si řekneme hned zítra.

Marek Douša

JAK TAM DOJET? MHD ZDARMA!

Víte, že účastníci Divadelního Pikniku Most 2025 mají možnost cestovat mosteckou MHD zdarma? Volnou jízdenku si můžete vyzvednout v infocentru festivalu. Platí v autobusech a tramvajích. V autobusech ji kontroluje řidič při nástupu, v tramvajích pouze revizor.

Divadlo rozmanitostí

MHD – když vyjdu z městského divadla, dám se doleva, a dojdu na zastávku 1. náměstí (naproti centrálu) mohu jet autobusem číslo 5, 18, 25, 30. Pojedu jen jednu zastávku, vystoupím na zastávce AQUADROM, přejdu přes přechod na duhou stranu a na pravé straně najdu Divadlo rozmanitostí.

Park Střed

MHD – když vyjdu z městského divadla, jdu rovně, musím zprava obejít OC Centrální, dojdu na zastávku 1. náměstí

- a) tramvaj – dojdu na tramvajovou zastávku na straně blíže u OC Centrálu, mohu jet tramvají číslo 1, 2, 4
- b) autobus – autobusová zastávka u vchodu do OC Centrálu, mohu jet autobusem č. 17 (ale ten jezdí méně často, lepší je jet tramvají)

V obou případech jedu jednu zastávku, vystoupím na zastávce Obchodní dům PRIOR a pokračuji pěšky dál ve směru jízdy, po pravé straně najdu Park Střed

Domov mládeže

MHD – vystoupím z městského divadla a jdu rovně, obejdu OC Centrální, dojdu na zastávku 1. náměstí, jedu autobusem č. 30, jedu 3 zastávky, vystoupím na zastávce Luna, přejdu na druhou stranu přes přechod a vystoupám po schodech nahoru, dám se doprava, poslední budova před začátkem parku je Domov mládeže.

Jezero Most

MHD – vyjdu z divadla, jdu rovně, obejdu zprava OC Centrální, dojdu na autobusovou zastávku 1. náměstí, mohu jet autobusem č. 16 nebo 30. (oba jedou cca 20 minut), vystoupím na zastávce Jezero Most

Matylda

MHD – vyjdu z divadla, jdu rovně, obejdu OC Centrální zprava, dojdu na zastávku 1. náměstí, autobusem č. 30 jedu jednu zastávku, vystoupím na zastávce Obchodní dům PRIOR, kde musím přestoupit na autobus č. 12 nebo 22, které mě dovezou na zastávku Souš, Matylda.

KAM NA PIVO & KAFE

Na krucální otázku „Jak mám, kruci, trefit do (a ze) zkušebny?“ zatím v redakci odpovědět neumíme a podle našich informací to jednoznačně neví nikdo, protože útroby Městského divadla po vzoru schodišť v

Bradavicích neustále mění konfiguraci. Máme ale pro vás zásadní tip: za divadlem si můžete ve stánku koupit skvělé pivo a ode dneška taky kafe! A slyšeli jsme, že brzy zde snad bude ke koupi i něco k snědku!

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ

JL: Dokonce, úplně upřímně, to bylo vlastně obráceně. Říkali jsme si, že si ke třicetinám uděláme inscenaci, u které se poprvé za celou kariéru úplně vykašleme na to, jestli to bude někoho zajímat nebo ne. Byli jsme přesvědčení o tom, že je to dramaturgický bullshit. Lunetic fungovali dva a půl roku. Ono se to nezdá, ale doba jejich slávy byla takhle krátká. My jsme si říkali, že tím pádem se to týká třeba šesti ročníků lidí, kteří si to budou pamatovat a bude to pro ně stejná sranda jako pro nás. A že všichni ostatní budou úplně mimo mísu a úplně je vyřadíme z hlediště. Že je to blbost. Ale stejně jsme se rozhodli, že to uděláme, protože jsme chtěli vytvořit něco pro sebe a pro radost. To, že to dopadlo úplně obráceně, to jsme fakt netušili.

Jaké máte reakce od ostatních věkových skupin? Od mladších i těch, kdo to už sledovali s nadhledem dospělého věku?

NSP: Od kohokoli, kdo devadesátky jakkoli zažil, jsou reakce velmi podobné a pozitivní. Od našeho věku nahoru je to skoro bych řekla neomezené. Směrem dolů to přestává fungovat u lidí, kterým je teď tak dvacet. Těm chybí ta osobní zkušenost.

Měli jste na začátku ambici, všechna ta čísla i odtančit v ústřední čtveřici?

JL: Ne. Celá éra, ze které Lunetic vycházeli, vznikla tak, že na chodníku sedí parta děcek, mají u sebe magneták, blbnou si a battlují se. A to je celé. Postupně to pak někomu přijde tak dobré, že je vezme na pódium a z toho vznikl celý tenhle hudební směr. My jsme chtěli vytvořit tenhle svět, kde ti kluci koukají na profíky a obdivují je, a nakonec jim na vystoupeních profici jen přicmrndávají jako křoví.

NSP: Potřebovali jsme tam dostat i ty světové devadesátky, a to jsou za nás profi tanečníci.

JL: Bez nich se celý ten příběh odvyprávět nedá.

Přežili jste devadesátky s Lunetic. Máte jich už teď, po čtyřech letech, kdy o nich hrajete, konečně dost?

NSP: To se nedá říct.

JL: Když se tomu věnujeme několik dní v měsíci, teď už pár let, už to moc nevnímáme, už nad tím nemáme dostatečný odstup a nadhled.

NSP: Myslím si, že k nim máme ještě trochu něžnější citový vztah, než jsme měli v té pubertě. Když jsme se hrabali v těch příbězích, začalo nám docházet, jak to pro ně bylo těžké, složité. Když v sedmnácti zažiješ něco takového, jak tě to musí poznamenat. Začali jsme je chápat víc a myslím si, že je máme fakt rádi, upřímně, bez jakéhokoli shazování nebo patosu.

JL: Když si to člověk prostudoval do detailu, oni se celou dobu chovali strašně krásně. Tam nebyla jediná chvíle, kdy by někdo z nich na někoho vyjel, byl nepřijemný, ošklivý nebo se choval jako hvězda.

NSP: To nám přijde neuvěřitelné. Že v sedmnácti zažiješ takovou slávu a vlastně ti to vůbec nestoupne do hlavy. To si myslím, že nejde. A oni to dokázali. Před každým představením si říkáme, neshazujme je, oni jsou to opravdu hodní kluci.

JL: Když jsme byli teenageri, dělali jsme si z nich srandu nebo jsme je měli jako tajné guilty pleasure. Ale teď nám došlo, že ten příběh opravdu není tak růžový, jak se nám tehdy zdálo. Tohle chceš zažít v sedmnácti? Vůbec. Klobouček, jsou fakt hustý.

Petra Slížková

PROGRAM

Sobota 28. června 2025

9.30–10.30, Městské divadlo (ZK)
Diskuse (Šťovík, pečené brambory)

10.00–10.50, Park Střed
Divadelní Piknik v Mostě pro děti
Divadlo rozmanitostí, Most / režie:
Vítězslav Větrovec
**Karel Jaromír Erben, Vítězslav
Větrovec: Kytice (10+)**

10.40–12.00, Městské divadlo
Divadlo Riyo, Praha / režie: Vilém
Zjevný
**Sébastien Thiery: Kdo je pan
Schmitt?**

12.00–13.30, Cascade
Oběd

13.00–14.00, Městské divadlo (ZK)
Diskuse (Kdo je pan Schmitt?)

13.15–15.30, Divadlo rozmanitostí
Divadlo Sputnik, Havířov / režie:
Jan Kroul
Louis Nowra: Noc bláznů (řada B)

14.15–15.30, Městské divadlo
Antonín Puchmajer DS, Praha /
režie: Petr Lanta
K. Rudčenkova: Norská žena (řada A)

16.30–18.45, Divadlo rozmanitostí
Divadlo Sputnik, Havířov / režie:
Jan Kroul
Louis Nowra: Noc bláznů (řada A)

16.30–17.45, Městské divadlo
Antonín Puchmajer DS, Praha /
režie: Petr Lanta
K. Rudčenkova: Norská žena (řada B)

18.00–20.00, Cascade
Večeře

19.45–20.10, Městské divadlo (F)
Vernisáž výstavy šestnácti malíř-
ských sympozií v Mostě

20.15–21.50, Městské divadlo
Divadelní klub Jirásek, Česká Lípa /
režie: Václav Klapka
Bertolt Brecht: Matka Kuráž

22.00–00.00, Cascade (V)
Diskuse (Norská žena, Noc bláznů)

Redakce: Petra Slížková, Martin Rumler, Marek
Douša, David Slížek a další